

κὴν, νοεράν, καὶ ἀπολαμβάνομεν τὰ φίλτατα. Τέλος, ὅταν καταστήσωμεν εἰς τὴν ἐσπέραν τῆς παρούσης ζωῆς, περιμένομεν ευέλπιδες τὴν ἀνατολὴν τῆς μελλούσης.—  
Ο ΓΕΡΩΝ ΛΙΜΠΕΡΙΣ.

#### ΘΥΜΟΣΟΦΙΑ ΖΩΩΝ.

ΕΣΤΡΕΨΕΙΤΙΣΕ τις νὰ μεταβαίνει διὰ τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Ἀγγλίας ὅπου διέτριβεν εἰς ἄλλην τινὰ γειτονικὴν, μὲ τὸν σκύλον του συνωδευμένον. Ἐτυχε δὲ μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ χάσῃ ὁ σκύλος τὸν αὐθέντην του εἰς τὴν ξένην πόλιν, καὶ συμπεράνας ὅτι ἐπέρασε τὸν ποταμόν, ἔδραμεν εἰς γνωρίμου τινὸς βιβλιοπώλου, καὶ ὑπεδήλωσε τὴν συμφορὰν του. 'Τί!' ἐξεφώνησεν ὁ βιβλιοπώλης, 'τὸν αὐθέντην σου ἔχασες! Ἰδοὺ, ἐν σολδίον, νὰ περάσῃς τὸν ποταμόν.' Ὁ σκύλος ἤρπασε τὸ νόμισμα, ἔτρεξεν εἰς τὴν ὄχθην, ἔρριπεν αὐτὸ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ πορτομέως, κ' ἐπέρασε μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

Ἀμαξά, εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων τρέχουσα, ἐπλάκωσε καὶ συνέτριψε σκύλου κνήμην. Χειροῦργός τις, περνῶν κατ' εὐτυχίαν, ἐλυπήθη τὸ ζῶον, ἐπῆρε δ' αὐτὸ εἰς τὸν οἶκον, τοῦ ἔβαλε τὴν κνήμην, καὶ, ἀποῦ τέλεια ἔθεραπεύθη, τὸ ἀφῆκε, πεπεισμένος ὅτι ἤθελεν ἐπιστρέφειν εἰς τοῦ παλαιοῦ του αὐθέντου. Ὅσακις μετὰ ταῦτα ἀπῆντα τὸν χειροῦργον ὁ σκύλος, ἀνεγνώριζεν αὐτὸν πάντοτε, τὴν οὐρὰν σείων, καὶ ἄλλεοτρόπως παριστάνων τὴν χαρὰν αὐτοῦ. Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἠκούσθη τρανὸν γαῦσισμα εἰς τὴν θύραν τοῦ χειροῦργου· ἦτο δὲ ὁ ἱατρεὺς σκύλος, προσπαθὼν νὰ εἰσάγῃ ἄλλον σκύλον, τοῦ ὁποίου ὡσαύτως εἶχε σπάσειν ἡ κνήμη.

Ἴππος τις, πεταλωθεὶς καὶ εἰς τοὺς τέσσαρας πόδας, ἔλαβε κατὰ δυστυχίαν βλάβην εἰς τὴν πετάλωσιν τοῦ ἑός. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, πόνον αἰσθανόμενος καὶ χωλὸς ἦδη, ὑπῆγε περὶ τὰ χαράγματα εἰς τὴν πύλιν τοῦ ἀγροῦ, ὅπου ἔβασκεν, ἐσῆκωσε αὐτὴν μὲ τὸ στόμα, ἐξῆλθε, κ' ἐπροχώρησε κατευθεῖαν εἰς τοῦ ἰδίου πεταλωτοῦ τὸ ἐργαστήριον, ἐν ᾧ μισυ μίλιον μακράν. Μόλις ἤνοιξεν ὁ πεταλωτής, καὶ ὁ ἵππος, πλησιάζας, ἐσῆκωσε τὸν πονεμένον πόδα. Ὁ σιδηρουργὸς ἀμέσως ἤρχισε νὰ ἐξετάσῃ τὸ ὀνύχιον, ἀνεκάλυψε τὴν βλάβην, ἔκβαλε τὸ πέταλον, καὶ μετῴκισεν αὐτὸ προσεκτικώτερα· μετὰ τοῦτο, στραφεὶς ὁ ἵππος, ἐξεκίνησε μ' εὐχάριστον βῆμα πρὸς τὴν καλῶς ἐγνωσμένην βοσκήν του.

#### Ο ΑΛΗΘΗΣ ΠΟΙΗΤΗΣ.

Ο ΑΛΗΘΗΣ ποιητής λαλεῖ, σκέπτεται, εἰκονίζει, ἐπινοεῖ διαφόρως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. ἐξίσταται ἀπὸ τὴν ἥρεμον καὶ ἡσυχον κατάστασιν, ὑψοῦται, ἐξάπτεται. συγκλονεῖται ἔξω τῆς συνηθείας, καὶ φαίνεται, τέλος πάντων, ὅτι δὲν ἐνεργεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅτι ἀρπάζεται καὶ ἐκφύεται ἔξω ἑαυτοῦ ὑπὸ τινος ἀνωτέρας δυνάμεως καὶ φορέας. Τῶνόντι, ὅλοι θάλουν συνομολογήσειν ὅτι ταῦτα εἶναι ψυχῆς ἐνθουσιώσεως, ἥτις ἐξίσταται καὶ φέρεται ἔξω τῆς συνηθούς σφαίρας. Βλέπει μὲ τοὺς ἐσωτερικοὺς ὀφθαλμοὺς ὁράσεις, θεάματα, καὶ σκηνάς·

ἐνεργεῖ μὲ δύναν, καὶ ὁρμὴν, καὶ ἐκρηξιν βιαίαν, καὶ εἰς στιγμὰς παρέρχονας, ὡς ἀστραπαί. Τὰ ἀντικείμενα αὐτῆς εἶναι νέα, καὶ παρὰ τὸ σύνθηδες ἔχοντα μέγεθος καὶ κάλλος. Δὲν βλέπει ἐνώπιόν της παρὰ θεάματα, τεράστια, κάλλη, ἡρώϊσμοις, ἀρετὰς, καὶ ἀνδρας ἐνδόξους ἢ θεοὺς, τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ, μὲ τοὺς ὁποίους συνομιλεῖ, συναγάλλεται, καὶ ἐντεῦθεν διεγείρονται εἰς αὐτὴν πάθη, δάκρυα, τὰ ὁποῖα μεταδίδει εἰς ἄλλους, ἐφέλκουσα, συγκινοῦσα, καὶ ηλεκτρίζουσα τὸν ἀναγινώσκοντα ἢ ἀκοῦντα. Διὰ τοῦτο μὲ φαίνεται ὅτι δὲν δύναται τις κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ὀρίσῃ ἢ νὰ περιγράψῃ τὸν ἐνθουσιασμόν παρὰ λέγων, ὅτι εἶναι ὑψώσεως τῆς ψυχῆς εἰς τὸ βλέπειν μὲ ὀξύτητα ἀήθη καὶ θαυμαστά πράγματα, ἐμμανὲς οὕσα αὐτῇ, καὶ εἰς ἄλλους μεταδίδουσα τὸ πάθος της.—ΦΙΛΟΣ. ΒΑΜΒΑ.

#### ΠΕΡΙ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΣ.

ΣΥΓΓΡΑΦΟΝΤΕΣ, ἂς ἀποφεύγωμεν ἐπιχειρήματα ἀμφισβητήσιμα· τὰ ἐπιχειρήματα ὁμοιάζουν στρατιώτας· κάλλιον νὰ ἔχωμεν ὀλίγους, ἱκανοὺς, ὡς οἱ ἐν Θερμοπύλαις Σπαρτιῖται, νὰ βαστάξωσι μίαν θῆσιν, παρὰ πολλοὺς, ὡς αἱ μετὰ τοῦ Ξέρξου μυριάδες ἐκείναι τῶν Περσῶν, αἵτινες μόνον ἐχρησίμευσαν νὰ λαμπρύνωσι τὸν θρίαμβον, καὶ ν' αὐξήσωσι τὸ κλέος τοῦ νικητοῦ. Καὶ δι' ἄλλην αἰτίαν συμφέρεται νὰ προτιμῶμεν ἐκλεκτὰ μόνον ἐπιχειρήματα, μᾶλλον παρὰ ν' αὐξάνωμεν τὸ πλῆθος αὐτῶν μὲ τὴν προσθήκην τῶν ἀσθενῶν· ὁ ἀντιδικὸς μας θέλει ἀποκριθῇ εἰς τὰ ἀδύνατα, καὶ νικήσας αὐτὰ θέλει ζητήσῃ τὴν τιμὴν, καὶ πολλάκις μάλιστα θέλει τὴν λάβειν, ὅτι ἐνίκησε καὶ τὰ ἰσχυρά. Συνομιλοῦντες προσέτι, ὅχι ὀλιγώτερον παρὰ συγγράφοντες, χρεῖα ν' ἀκολουθῶμεν τὸν προειρημένον κανόνα, εἰάν θέλωμεν νὰ μὴν ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι ἐλέχθη ποτὲ εἰς ἕνα, τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα, ὡς ὁ ταχυδρόμος ἵππος, ἔτρεχε τόσον ταχύτερα, ὅσον μικρότερον ἐσῆκονε φορτίον· δηλαδὴ, ὅτι ἔδειχνεν εἰς μὲν τοὺς ἀμαθεῖς τὴν πολυμαθειαν, εἰς δὲ τοὺς πολυμαθεῖς τὴν ἀμάθειαν αὐτοῦ. Τῶνόντι, ἂν οἱ ἄνθρωποι περιωρίζοντο εἰς μόνον ὅσα ἐγνώριζαν, συχνότατα ἤθελε συμβαίνειν ἐπὶ γῆς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ ἅγιος Ἰωάννης μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι συνέβη ἅπασι εἰς τὸν οὐρανόν, 'σι γ' ἡ ὡς ἐμὶ ὠριον.' Ὁ μέγας μαθηματικὸς Ἀλλεῖνς (Halley) ἐφλυᾷρει οὐκ ὀλίγον ὑπὲρ ἀπιστίας· μίαν δὲ φορὰν, ἔφωθ' ἐλευθέρως ὠμίλησε περὶ αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ φίλου τοῦ Νεύτωνος, Sir Isaac Newton, τὸν δέικοθεν οὗτος ἱπποτόμως μὲ τὴν ἐφεξῆς παρατήρησιν· 'Πάντοτε, φίλε, σὲ ἀκούω μὲ τὸ μεγαλῆτερον σέβας, ὅταν ὁμιλῇς περὶ ἀστρονομίας ἢ τῶν μαθηματικῶν· διότι αὗται εἶναι ὑπόθεσις, τὰς ὁποίας ἡρεῖνησες ἐπιμελῶς, καὶ τὰς ὁποίας καλῶς ἐνόησας· ἀλλ' ὅταν λαλῇς περὶ θρησκείας, σὲ ἀκούω πάντοτε μὲ πόνον· καὶ ὅτι τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ποτὲ δὲν ἐξέτασας σπουδαίως, καὶ δὲν ἐσπούδασες, καὶ δὲν θέλεις νὰ τὴν σπουδάζῃς, ἐπειδὴ τὴν καταρρονεῖς.'